

РЕШЕНИЕ

№ 2105

гр. София, 25.06.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Миладинова и при участието на прокурора Малинова, като разгледа дело номер **2151** по описа за **2010** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 08. 02. 2010 г. по НАХД № 1234 / 2009 г., С районен съд, НК, 101 състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № 353/06.11.2007г. на Началника на М. С., с което на „СИД – ПАК Б.”, гр. С. (сега „С. Б.” Е.) с ЕИК *, на основание чл.231 вр. с чл.227, ал.1, т.3 от ЗМ е наложена „имуществена санкция” в размер на 24 305,22 лева, представляваща 100 % митническата стойност на стоката, като на основание чл.234а, ал.1 и ал.3 е присъдено „СИД – ПАК Б.,, да заплати левовата равностойност на стоката – предмет на митническо нарушение в размер на 24 305,22 лева.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от „С. Б.” Е.. Доводите са, че обжалваното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, необосновано, постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и в противоречие със събраните по делото доказателства. С тези доводи, поддържани и в съдебното заседание от процесуалния представител на касатора, се иска обжалваното решение да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

Ответникът по касация М. С. (правоприемник на М. С.), не взема становище по жалбата.

Представителят на С. поддържа становище, че жалбата е неоснователна и не следва да бъде уважена.

Административен съд С. – град, като прецени събраните по делото доказателства,

доводите и възраженията на страните, намира за установено от **фактическа и правна страна** следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Войкова, С, Трошева и Б, както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция изцяло споделя фактическите и правните констатации на първоинстанционния съд.

Установено е че на 27.07.2007г., на територията на страната, на терминала на М. С., са въведени стоки, превозвани от турския гражданин Джума Али Кълъч, с товарен автомобил рег. № 31 ZD 010 / 31 F 7754, които били запечатани с 1 бр. чужда пломба, удостоверено с издаване на служебна бележка с N 3570/27.07.2007г. Стоките са манифестирани от шофьора Али Джума (посочено е Чума) с митнически манифест пред М. С. на 27.07.2007г. Получател е „СИД ПАК Б.”, който упълномощил пряк представител по смисъла на Правилника за прилагане на Закона за митниците (ППЗМ) „Спринт спед” ЕООД, като последният упълномощил служителя си М А Трошева да представлява „СИД ПАК Б.”. Трошева с Е. № 07BG005000H013718/27.07.2007г. декларирала пред М. С. манифестирани 4 колета стоманени профили с успоредни стени с бруто тегло 17 626 кг., за митнически режим „внос-крайно потребление”. На 27.07.2007г., след като приема и регистрира митническата декларация, митническият служител уведомява представителката Трошева, че дължимият за стоките ДДС в размер на 4 861, 04 не е постъпила по сметка на М. С., поради което получателят „СИД-ПАК Б.” няма право да се разпорежда със стоката до даването на разрешение за вдигането ѝ, респективно до постъпване на сумата по предназначение, съгласно чл.80 от Закона за митниците, като било разрешено придвижването на товарния автомобил до складовата база на „СИД-ПАК Б.”. На 27.07.2007г. Трошева уведомила служителя на „СИД-ПАК Б.” Д А за забраната на митническите служители за разтоварване на стоката и сваляне на пломбите. Впоследствие процесните профили били разтоварени от товарния автомобил и заприходени в счетоводството на касатора. На 30.07.2009г., когато било установено постъпване на сумата за ДДС, двама митнически служители с участие на представителя Трошева извършили физическа проверка в складовата база на касатора в гр.С., ж.к.” Илиянци”, П. З.- Р., документирана с протокол № 12/30.07.2007г. Констатирано е, че конкретният товарен автомобил, превозващ процесните профили заедно с другите, доставили цялото количество стоманени профили не се намират в складовата база. С оглед така констатираното на „СИД-ПАК Б.” е съставен акт за установяване на митническо нарушение (АУМН) № 348/17.09.2007г., връчен на дружеството, което е направило допълнителни възражения на 24.09.2007г. На 06.11.2007г. е издадено обжалваното НП.

При тази фактическа обстановка, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че е осъществен състава на конкретното административно нарушение, за което следва да се понесе предвидената в закона санкция.

Правилно от страна на районния съд е прието, че при съставянето на АУМН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи

правото на защита и които да обосновават отмяна на НП само на процесуално основание. СРС е приел, че цялостната преценка на АУМН навежда на еднозначния извод, че в акта и в НП, за дата на извършване на нарушението е посочена 28.07.2007г., когато според шофьора на товарния автомобил Джума Али Кълъч, е дошло отговорно лице от склада, което е поискало разтоварването на стоката, а за дата на установяване на същото - 30.07.2007г., когато е извършена проверката от митническите органи. Съдът е направил извод за яснота по отношение на мястото на извършване на нарушението – склада на дружеството-получател. Приел е, че и в АУМН и НП са описани обстоятелствата по извършеното нарушение, изразяващо се в отклоняване на временно складираните стоки или стоки, на които са дадени митнически режим или митническо направление, както и неизпълнение на нормативно установени или определени от митническите органи условия за такива стоки. Съгласно чл.53,ал.1 от ЗМ, стоките могат да се разтоварват от превозните средства, на които се намират само с разрешение на митническите органи. Чл.54 от ЗМ също указва императивно, че представените пред митницата стоки могат да бъдат вдигнати от мястото, на което са поставени първоначално само с разрешение на митническите органи. СРС приема, че макар и да няма цифрово посочване на тези разпоредби, същите са словесно възпроизведени от актосъставителя чрез описване в акта на обстоятелствата по извършеното нарушение – превозното средство не се намира на мястото, указано от митническите органи, не е известно новото му местонахождение, премахната е пломбата за идентификация. Налице е според съда нужното по закон припокриване на фактическите и правните обстоятелства в АУМН и НП, тъй като и двата документа са отразени в първия словесно, а в НП и цифрово нарушените разпоредби от жалбоподателя. Съдът е обсъдил и позоваването и в АУМН и в НП на разпоредбата на чл.78, ал.2 от ЗМ указваща, че средствата за идентифициране, поставени върху товарните помещения на превозните средства могат да бъдат сваляни или унищожавани само от митнически органи или с тяхно разрешение. В резултат на тези си подробни и задълбочени изводи районният съд е приел, че правилно е било привлечено към отговорност юридическото лице, извършило описаното митническо нарушение. С оглед характера на обществените отношения, които накърнява – по съблюдаване спазването разпоредбите на митническото законодателство е аргументирал неприложимост на чл.28 от ЗАНН, правилно приложение на чл.27 от ЗАНН предвид определянето на имуществената санкция в минимален размер, отразен в чл.234а от ЗМ и правилното определяне на стойността на стоката, предмет на нарушението съобразно и експертното заключение. За да потвърди НП СРС е приел и, че митническите органи са изпълнили процесуалното си задължение да установят законосъобразността и правилността на НП и АУМН и да докажат извършването на нарушението.

Настоящата касационна инстанция намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е законосъобразно и не страда от наведените в жалбата касационни основания.

Правилно е установено от районния съд, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения. Наказателното постановление, с което е наложено административното наказание, е издадено от компетентен орган, в пределите на неговата компетентност и правомощия, при спазване на предписаната от закона форма и съдържание, с точно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено, и посочване на разпоредби,

които са нарушени.

Неоснователни са доводите на касатора относно липсата на индивидуализация на нарушението поради непосочване в НП на точна дата и място на извършване на нарушението като съществено процесуално нарушение и неправилното им „доуточняване” от съда. Неоснователни са възраженията на касатора, че в НП не са посочени точната дата и точното място на извършване на нарушението, което от своя страна също е съществено процесуално нарушение, противно на приетото от първоинстанционния съд. И в АУАН и в НП е посочено, а това е възприето и от СРС, че дата на извършване на нарушението е 28.07.2007г., когато според шофьора на товарния автомобил Джума Али Кълъч, е дошло отговорно лице от склада, което е поискало разтоварването на стоката. Същевременно и в двата акта е възпроизведено констатираното с протокол за осъществена митническа проверка № 12 от дата 30.07.2007г. отклонение от указаното от митническите органи. Касационният съд приема, че така посочените дати фиксират в необходимата степен времеви момент на извършеното нарушение, неговото констатиране, а така също и мястото, на което е извършено то. Отклонението от митническия режим е индивидуализирано като време и място без да е от съществено значение датирането на всяко от отделните фактически действия, осъществяващи това отклонение. Именно в този смисъл касационният съд напълно споделя задълбочения анализ на районния съд, направен на датите на извършване и установяване на нарушението и местоизвършването му, въз основа на изрично посоченото и в АУМН и НП. Несъстоятелни и неподкрепени с установеното по делото са доводите на касатора, че стоките са се намирали в склада и не са отклонени. В случая от значение, е че към датата на проверката, без знанието и разрешението на митническите органи, поставените върху превозното средство идентификационни средства са премахната и стоката е разтоварена.

Настоящият състав не споделя възраженията на касатора за неспазване на разпоредбата на чл.53, ал.1 от ЗАНН по отношение на виновното извършване на деянието и съотнасянето му към конкретен извършител, предвид че в АУМН са били посочени физическите лица законни представители на дружеството, а в НП за първи път било посочено, че виновното лице е дружеството юридическо лице. И в двата акта е посочен нарушителя – дружеството, надлежно идентифицирано и същевременно е ангажирана обективна и безвиновна административно-наказателна отговорност чрез налагане на дружеството на имуществена санкция. Съобразно субекта на нарушението – юридическо лице и потърсената му обективна отговорност по аргумент от чл.83 от ЗАНН е неприложим наведения от касатора чл.53, ал.1 от ЗАНН. Допусната в АУМН, иначе изрично посочен, че е съставен срещу дружеството, словесна неточност в описателната част на акта чрез посочване законните представители на дружеството, действащи от негово име и за негова сметка, е преодоляна в НП, без това да доведе до неговата незаконосъобразност по аргумент от чл.53, ал.2 от ЗАНН, тъй като нарушението от страна на дружеството е безспорно установено.

Съдът счита за неоснователни изложените в касационната жалба доводи за несъответствие между законови разпоредби в АУМН и НП. Нарушените конкретни правила за поведение от митническо законодателство, впоследствие посочени в НП, са описани било цифрово, било словесно в АУМН и в този смисъл в НП не са въведени никакви нови нарушения. Обстоятелството, че въведените с чл.53,ал.1 и чл.54 от ЗМ правила и изисквания нямат изражение в АУМН като номер на разпоредба от митническия закон, а са словесно описани така както са записани и в закона, не е

ограничило правото на защита на касатора. Същият видно и от направеното възражение срещу акта е разбрал какви нарушения са му констатирани митническите органи. Дал е обяснения именно за допуснатото от него нарушение по чл.53, ал. 1 от ЗМ, защо са извършени действия по разтоварването на стоките, независимо от липсата на разрешение за това от митническите органи. Не е налице противоречие в правната квалификация, което да ограничава процесуалните права на нарушителя и да не му дава възможност да се ориентира какво точно е извършил и за какво по вид нарушение е образувано административнонаказателното производство срещу него.

Що се отнася до наведеният от касатора довод, че разпоредбата на чл.234а, ал.1 от ЗМ предвиждала два алтернативни състава на нарушения и съдът е посочил като нарушена общо цитираната правна норма, без да изложи доводи кой от двата състава е нарушен, настоящият съд приема, че изпълнителното деяние в състава на нарушението по чл.234а, ал.1 от ЗМ е отклоняване на стоки под митнически режим, без значение дали това отклонение е при неизпълнение и нарушение на нормативни условия или при неизпълнение и нарушаване на установени от митническите органи условия. Нарушението е резултатно и при наличие на установен резултат – отклоняване на стоки, съдът не дължи детайлно обсъждане на състави в санкционната норма.

По повод довода за неотчитането на факта на плащане на ДДС на 27.07.2007г. съдът счита, същото за неотнормимо, тъй като релевантният факт, за да не е налице отклонение от въведен митнически режим, е приключването му с разрешение на митническите органи. Освен това, съобразно общия принцип установен в нормата на чл. 75, ал. 3 от ЗЗД, когато плащането става чрез задължаване и заверяване на банкова сметка, задължението се счита за погасено със заверяване сметката на кредитора. Видно от писмо изх. № С47-0561 / 21. 02. 2008 г. (стр. 28 отНАХД № 15932/07 г.), дължимото ДДС е постъпило по сметка на М. С. на 30. 07. 2007 г.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение, е законосъобразно, като в същото време решението на районния съд не страда от пороци водещи до неговата отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд С. - град - II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението от 08. 02. 2010 г. по НАХД № 1234 / 2009 г. на С районен съд - Наказателна колегия, 101 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.